

така и на приближаващото — останали имъ бѣха само имената. Всичко бѣ пометено отъ войната. Негде димѣше. Пометено и опожарено е било отъ ромънина, защото не е било ромънско, било е българско.

Далече на северъ, като издигнати къмъ небето за помощъ ржце, се виждаха раненитѣ криле на огромна вѣтърна мелница. Тамъ е и селото Кара-Мурадъ. Наоколо е безбрѣжна равнина, а просторнитѣ квадратни ниви говорѣха за благодатния поминъкъ на населението.

Пакъ окопи, гилзи, разхвърлени ракли и колесници на орждия, всрѣдъ които, като самотни плачуци майки, се издигаха десетки и десетки дървени кръстове, върху които съ моливъ се четѣха по нѣколко имена, написани наведнажъ, имена на свидни български синове. Съ ржка „подъ сѣнникъ“ отминахме братскиѣ гробове, за да влѣземъ между оцѣлѣлитѣ кжщи на селото. Слѣтитѣ огради на чисто измазанитѣ кжщи, тѣхнитѣ цвѣтни покриви и спретнатъ видъ ни говорѣха за българската задущевностъ подъ иго и благороднитѣ грижи на стопанитѣ чрезъ чистота и добри нрави да запазятъ българския си битъ.

Селото било чисто българско. Отъ отвлѣченитѣ му отъ ромънитѣ жители малцина едва току-що бѣха се завърнали. Вънъ отъ селото, неподвижнитѣ криле на мелницата стояха все още безпомощни, леко наведени, като да иска-